

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Πρός τους μέχρι τής 5 'Ιανουαρίου εγγραφημένους διά τὸ ἔτος 1902

Κατὰ τὴν ἄνωγερον, ἐν σελίδι 360. δημοσιευομένην Πρόσκλησιν, τὸ Λαχεῖον τῆς Διαπλάσεως πλουτιζόμενον μεταρρυθμίζεται γέτος ὡς ἑξῆς:

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς « Διαπλάσεως », εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν τέταρτον αὐτῆς ἔτος 1902, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 5 'Ιανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν ἀξίοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώφῳ τοῦ 1902 εγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀποδεικτικὴ πληρωμῆς, ἡ διδομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητὴν, ἅμα τῇ λήξει τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 5 'Ιανουαρίου ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1902, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωτίδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ περὶσσοῦν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:

Ὁ 1ος. Ἐν χρυσοῦν ὥρολογιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἂν λαχόνος πῆσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικίον ἂν πῆσῃ εἰς συνδρομητρίαν.	Ἀξίας	δρ.	100
Ὁ 2ος. Μίαν σειρὰν τῶμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1901 (ἐκτός τοῦ ἐξηνητημένου τόμου τοῦ 1880).	Ἀξίας	δρ.	80
Ὁ 3ος. Μίαν σειρὰν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων.	Ἀξίας	δρ.	37
Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου Ἀξ.	Ἀξίας	δρ.	30
Ὁ 5ος. Τὸν ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α'.) Ἐἴκοσι χιλιάδες λεῦγα ὑπὸ τὴν θάλασσαν.—β'.) Ὁ μεσημβρινὸς ἀστὴρ.—γ'.) Αἱ Μέλαινα Ἰνδία.—δ'.) Ὁ Σανσέλωρ.	Ἀξίας	δρ.	26
Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου.	Ἀξίας	δρ.	25
Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἧτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρος, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κλπ.	Ἀξίας	δρ.	25
Ὁ 8ος. Τὸν ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α'.) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος.—β'.) Ρωβὸρ: ὁ κατακτητὴς.—γ'.) Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων.	Ἀξίας	δρ.	20
Ὁ 9ος. Τὸν ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροθινσώνων.—β'.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009.672.—γ'.) Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια	Ἀξίας	δρ.	18
Ὁ 10ος. Ἐν ἐκτυπητῆρον ὥρολογιον τῆς τραπέζης.	Ἀξίας	δρ.	15
Ὁ 11ος. Τὸ δίτομον Ἑλληρικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.	Ἀξίας	δρ.	15
Ὁ 12ος. Μίαν ὥραιαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.	Ἀξίας	δρ.	12
Οἱ δεκαοκτὼ ἐπόμενοι (13—30) ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν τῆς « Διαπλάσεως » τοῦ μετεπομένου ἔτους 1903. Συνδρομαὶ ἐν ὄλῳ 18 ἐσωτερικαὶ ἢ ἑξωτερικαὶ κατὰ μέσον ἔρον	Ἀξίας	δρ.	160
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31-50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων ». Τόμοι ἐν ὄλῳ 40 πρὸς 7 δραχμάς.	Ἀξίας	δρ.	280
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51-70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς « Διαπλάσεως » ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὄλῳ 100	Ἀξίας	δρ.	100
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (71-90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης » μυθιστορηματος, μετὰ 60 εἰκόνας τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	120
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (91-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Πυρροπώλου », μυθιστορηματος μετὰ 24 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (101-130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Θύματος τοῦ Φθόγου » μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131-150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς « Νίνας », μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον « Πράντος τοῦ Νικίτου » μυθιστορηματος μετὰ 25 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	70
Οἱ τριάκοντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ὑπερ Πατρίδος » μυθιστορηματος μετὰ 25 εἰκονογραφιών, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	105
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς « Μούσης τῶν Παίδων » τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	150
Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀνὰ ἓν τῶμων « Διαπλάσεως », ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	100
Οἱ τριακόσιοι (ἐπόμενοι 401—700) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Βιβλίου τῆς Συμπεριφοράς » τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	180
Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (701—1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Φώτης », τιμωμένου δρχ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	180
Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000 καὶ ἄνω) ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ « Παιδικῶν Πνεύματος », τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ.	Ἀξίας	δρ.	500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὄρον ἀξίας. Δρ. 2,558

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀγέστη Κωνσταντινίδου 1901

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον τὰ γράμματα τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαιέλλον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

491. Λεξιγράφος.
Μὲ ἓνα φθόγγον μουσικῆς
τὴν χώραν ἂν ἐνώσῃ;
Πόλιν τινὰ τῆς Ἰνδικῆς;
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃ.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγκου

492. Συλλαβογράφος.
Ἐπῆρα τρία γράμματα καὶ πῆγα ἐπὶ ποτάμι;
Κ' εἶδα τὴν ὄχθην τοῦ δεινροῦ ψηλόλογον νὰ κάμῃ.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγοπολιώτου

493. Ἀναγραμματισμός.
Μαρίνοι: ὡς εἶμαι; φωτίζω.
Μ' ἀναγραμματίζεις; ἀσπρίζω.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνοκῶ Ὑμνου

494. Ρόμβος.
1.—Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θὰ εὐρῆς εἰς τὰς
[νήσους].
2.—Σύνδεσμός τις συμπλεκτικός, ἰδὲ γραμματι-
[κὴν].
3.—Σοῦ φέρνω ρόδα ἄβθονα, ἀλλ' ὄχι καὶ ναρ-
[κίσσους].
4.—Μὲ κρότον ἔρχομαι ἐγὼ καὶ μὲ καταστροφὴν.
5.—Ὑπακοὴ μοῦ ὀφείλεται, καὶ σέβας καὶ
[τιμαί].

495. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.
1.—Δρυὸς πεσοῦση; πᾶς ἀνὴρ ἐυλεύεται.
2.—Προδὸν βιομηχανίας εἶνε καὶ ὁ σάπων.
3.—Κλητικὴ τοῦ μαθητῆς: ὦ μαθητὰ!
4.—Ἀναξίως Ἑλλῆν καλεῖται, ὁ μὴ ὀφελῶν
[τὴν πατρίδα].

496. Λογοπαίγιον.
Ποία εἶνε ἡ πόλις τῶν γιδῶν;
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνοστο Ἑλληνοπούλου

497. Ἀπροσδόκητον.
Ποῖος ἐκ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ἐφόρει τὸ
μεγαλύτερον στέμμα;
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νέστορος

498. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διπλῆς Ἀκροστιχίδος.
Τῇ ἀταλλαγῇ δύο γράμματ' ἂν ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα τόσαι λέξεις, ὡς τὰ
μὲν πρῶτα γράμματα νὰ ποτελοῦν σιδηουργικὸν
ἔργαλειον, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαῖαν πόλιν.
Ἀρτηρία, καιρός, μακρός, Ρώμη, ὄγκος.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Θεογένους

499. Φωνηεντόλιπον.
τφλς - τ - τ - τν - τ - ν - τ - ν - μτ - ★
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κεραμίδογλου

500. Γρῆφος.
Δικαιοσύνη, Ἀνδρεία,
Φιλανθρωπία, Χρηστικότητα,
Μετριοφροσύνη κτλ. κτλ.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνοκῶ Ὑμνου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

393. Ἰσθός (εἰς, ὁός). — **394.** Μηδία, Μή-
δεια. — **395.** Πήλος, πόλις. —

396. Ο Σ Σ Α **397.** Τὸν εἶχε προστά-
Σ Ι Ω Ν ξη «ἔλα ὄω» (γΕΛΑ
Σ Ω Ο Ν Δ' Ο). — **398.** Καὶ τὰ
Α Ν Ν Α δύο, διότι καὶ ἡ μάχαι-
ρα τοιζομένη ὀξύνεται

ὑπὸ τοῦ καλῆμου. — **399.** Γινομένης τῆς ἀτα-
λλαγῆς διὰ τοῦ Ο σχηματίζονται οἱ λέξεις: ὄρος,
οἶος, ὄνος, ἄλλος, ὄνος. — **400.** ΓΑΛΛΙΑ,
ΑΓΓΑΙΑ (ΓΛΑυέ, ΑρΓοί, ΛαΓωός, ΛΙΔΑη,
ΙφιΓένεια, ἈΝΔρακρών). — **401.** Μὴ μου τοὺς
κύκλους ἀνάραττε. — **402.** Ἐνθα περισσὴ τροφή,
πολλοὶ μῦς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΨΥΧΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Νοεμβρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 46

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ ΦΡΑΣΚΑΕΣ

Ἔως τότε, φαίνεται, ὁ Γκόμος δὲν ἐγνώριζε ποία συγγένεια συνέδεε τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου Κερμάρ πρὸς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Ὅθεν ἠρώτησε τὸν τελευταῖον τοῦτον: — Εἶσθε θεός του; — Ὀλίγον... μικρὸ μου! — Δηλαδή, ἀδελφός του πατέρα του; — Μάλιστα, αὐτάδελφος καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Παῦλος εἶνε ἀνεψιός μου. Ἐνόησες; — Ἐνόησα! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Γκόμος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, καὶ ἠπειλεῖτο βροχή. Ὅπισθεν τοῦ ραιοῦ τούτου πέπλου ἐξηφανίσθη ἡ κορυφὴ τῆς Παρίμας, καὶ ὄπισθεν, ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Μανουάρ μόλις διεφαίνετο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐρριψε βλέμμα ἀνήσυχον πρὸς τὸ μέρος, ἔθεν ἔπειεν ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖ τὰ σύννεφα ἦσαν πυκνότατα. Ἄν ἐπιπτε καμμία ἀπὸ τὰς ὀρητικὰς ἐκείνας βροχὰς, αἱ ὁποῖαι τόσον συχνὰ πλημμυροῦσιν ἐδῶ τὰς πεδιάδας, ἡ πορεία θὰ καθίστατο δυσχερὴς καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσουν εἰς Σάντα-Ζουάναν ἐντὸς τῆς ὀρισμένης προθεσμίας. Ὁ μικρὸς ὄμιλος ἠκολούθει ἀτραπὸν, μετὰ τοῦ ριου Τορρίδα καὶ τοῦ δάσους. Ἡ τάξις τῆς προτεραιᾶς διτηρήθη. — ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Ἑλλῶκ ἐπὶ κεφαλῆς. Καὶ οἱ δύο ἐπεσκόπησαν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ἦτο ἔρημος καθ' ὅλοκληρίαν.

Ὅλοι εἶχον ἐλπίδα νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μονὴν τὸ μεσονύκτιον. Τοῦτο θὰ κατορθόνετο δι' ἔσπευσμένης καὶ συνεχοῦς πορείας, μ' ἓνα μικρὸν σταθμὸν τὴν μεσημβρίαν. Κανεὶς δὲν παρεπονέτο. Ὑπὸ τὸν νεφροσκηπῆ οὐρανὸν ἡ θερμὸκρασία ἦτο ὑποφερτὴ, ἄλλως θὰ ὑπέφερον πολὺ, διότι κανὲν δένδρον δὲν ἐσκίαζε τὴν ἀτραπὸν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐστρέφετο ἀνησυχῶς καὶ ἠρώτα: — Μήπως πηγαίνουμεν πολὺ γρήγορα διὰ σᾶς, ἀγαπητέ μου Παῦλε; — Ὅχι, κύριε Ἑλλῶκ, ὄχι, τῷ ἀπεκρίνετο. Μὴ ἀνησυχῆτε οὔτε δι' ἐμε οὔτε διὰ τὸν φίλον μου Ἰάκωμον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐλαφί σωτὴ!

— Κύριε Παῦλε, ὑπέλαβεν ὁ Γκόμος, ἂν ἦταν ἀνάγκη, ἐγὼ μπόροῦσα νὰ φθάσω καὶ τὸ βράδυ ἐστὶ Σάντα-Ζουάνα. — Χαρὰ ἔτα πόδια! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ ὁποῖος δὲν διεκρίνετο ἐπὶ ὀκυπόδιον, καὶ συχνὰ ἔμεινε ὀπίσω. Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ δὲν του ἐπέριδετο. Τὸν ἐκραξε, τὸν ἐπέπληγτε, τοῦ ἐφώναξε: — Μὰ ἔλα λοιπόν, Γερμανε! θὰ μας κάμῃς ναργήσωμε! Καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἐκὼν ἄκων, ἐπέσπευδε τὸ βῆμα.

« Ἐκεῖ εἶνε ἡ εἶπεν ὁ Γκόμος. » (Σελ. 366, στήλ. 6'.)

Ἐν τούτοις, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, ἀκούσας ὅτι ὁ Γκόμος ἦτο ἱκανὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν τὸ ἑσπέρας, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τούτου, καὶ τὴν σκέψιν του ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν Βαλδέξ. — Ἐντὸς ἑξ ἢ ἑπτὰ ὥρων, τῷ εἶπεν, ὁ Πατέρν Ἐσπεράντης θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἰδοποιηθῇ ὅτι ὁ ὄμιλος μας διευθύνεται πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν... Δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ μας στείλῃ, ἐνίσχυσιν, καὶ ἴσως θὰ ἤρχετο εἰς προὔπαντησιν μας ὁ ἴδιος. — Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ· ἀλλ' ἂν φύγῃ τὸ παιδί, θὰ χάσωμεν τὸν ὁδηγὸν μας, καὶ νομίζω ὅτι μᾶς χρειάζεται, ἀφ' οὗ γνωρίζῃ τὸν τόπον. — Ἐχεῖς δίκαιον, Βαλδέξ· ὁ Γκόμος μᾶς εἶνε ἀναγκαῖος, καὶ προπάντων διὰ τὸ πέραμα τοῦ Φρασκαές. — Θὰ φθάσωμεν τὸ μεσημέρι... καὶ ἀφ' οὗ πέρασωμεν, τότε πεία βλέπομεν... — Ναι... θὰ ἰδοῦμε, Βαλδέξ... θὰ ἰδοῦμε...

ἴσως εἰς αὐτὸ τὸ πέραμα εἶνε ὁ κίνδυνος.

Καὶ ποῖος ἤξευρε, μήπως ὁ κίνδυνος ἦτο πλησιέστερος; Ἀφ' οὗ ἐξετέλεσε τὴν κατασκοπεῖαν του, ὁ Ζορρές δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἠνώθη πάλιν μετὰ τὴν συμμορίαν τοῦ Ἀλφανί; . . . Καὶ ἀφ' οὗ οἱ Κουίθαι προηγουμένως τῶν ταξιδιωτῶν κατὰ τινὰς ὥρας, δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ διέβησαν ἤδη τὸ πέραμα Φρασκαῆς καὶ νὰ κατήρχοντο τώρα διὰ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ συνήντων τὸν μικρὸν ὄμιλον; . . . Ἡ εἰκασία αὕτη δὲν ἦτο παράλογος.

Ἐν τούτοις, τὴν ἐνάτην ὥραν, ὁ Βαλδέξ, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσει ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων, τοὺς ἐβεβαίωσεν, ὅταν ἐπέστρεψεν, ὅτι ὁ δρόμος ἐφαίνετο ἐλεύθερος. Καὶ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἐπίσης, τίποτε δὲν ἐφάνη ὑποπτον.

Τότε ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ ἐσκέφθη νὰ σταθεῖν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀφ' οὗ ἠρώτησε τὸν Γκόμον :

— Πόσος δρόμος εἶνε ἀκόμη ὡς τὸ πέραμα;

— Δυὸ ὥρων δρόμος, ἐπάνω-κάτω, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός.

— Νὰ σταθῶμεν, διέταξεν ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ, καὶ νὰ προγευματίσωμεν γρήγορα μὲ ὅ,τι ἔχομεν πρόχειρον. Εἶνε περιττὸν νὰ νάψωμεν φωτιά . . . Ἀλλὰ γρήγορα! . . . Μόνον ἓνα τέταρτον θὰ μείνωμεν!

Δυστυχῶς ἡ Παῦλινα τὸν ἐνόησε καλά. Κάτι ἔτρεχε βεβαίως, διὰ νὰ βιάζεται ὁ Ἐλλῶκ τόσο πολύ . . . Ἀλλὰ τί; . . . Ἡ νεανίς ἤξευρεν ὅτι οἱ Κουίθαι ἐλυμαίνοντο τὴν χώραν, ἤξευρεν ὅτι ὁ Ζορρές ἔγινεν ἀφαντος, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ υποθέσῃ ὅτι ὁ Ἰσπανός, ἀναπλέων τὸν Ὀρενόκου ἐπὶ τῆς Γαλιλιέττας, τὸ ἔκαμε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐνταμώσει τὸν Ἀλφανί, οὔτε ὅτι ὑπῆρχον σχέσεις παλαιαὶ μεταξὺ τοῦ ληστάρχου καὶ αὐτοῦ. Πολλάκις ἦλθεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ φωνάξῃ :

— Μὰ τί συμβαίνει, κύριε Ἐλλῶκ; Ἄλλ' ἐσίωπα, ἔχουσα πεποιθήσιν εἰς τὴν εὐφυΐαν, εἰς τὸ θάρρος καὶ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ συντρόφου της.

Τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε γρήγορα, καὶ εἰς τὰς ἐννέα καὶ τέταρτον, ἐξεκίνησαν πάλιν κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν.

Ἄν τὸ δάσος ἐξηκολούθει νὰ ἐκτείνεταί ἀδιακόπως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Τορρίδα, ἡ ἀριστερὰ παρουσίαζε τότε ὄψιν πολὺ διαφορετικὴν. Τὰ δένδρα ἀπέτελλον συστάδας μεμονωμένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς πεδιάδος, σκεπασμένης ἀπὸ γλόβην πυκνὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐσκιάζοντο ἐπίσης καὶ αἱ ὑπὸ τῆς Σιέρρος, σχεδὸν μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἐνεκα τούτου ἠδύνατο τις νὰ ἐπισκοπήσῃ μεγάλην ἔκτασιν, διότι καὶ ἡ ἀπέναντι βραχώδης ὄχθη ἦτο πολὺ χαμηλὴ, καὶ δὲν

ἀπετέλει σπουδαῖον κώλυμα. Τὴν Σιέρραν, τὴν ὁποίαν ἐβλεπον ἔως τώρα πρὸς τὰ βορειοανατολικά, τὴν εἶχον ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς πρὸς νότον.

Ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ, καὶ ὁ Βαλδέξ δὲν ἔπαυον νὰ παρατηροῦν ἀγωνιωδῶς τὴν ἄλλην ὄχθην, χωρὶς ὅπωςδήποτε νὰ παραμελοῦν καὶ ἐκεῖνην, κατὰ μήκος τῆς ὁποίας ἐπέσκοπόν.

Τίποτε ὑποπτον ἀκόμη.

Μήπως οἱ Κουίθαι ἀνέμενον τὸν μικρὸν ὄμιλον εἰς τὸ πέραμα Φρασκαῆς; . . .

Περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Γκόμος ἐδειξεν, εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν βημάτων, ἓνα ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος, στρεφόμενος πρὸς ἀνατολάς, ἐξηφανίζετο ὀπίσθεν μεγάλου σωροῦ βράχων φαλακρῶν.

— Ἐκεῖ εἶνε! εἶπε.

— Ἐκεῖ; ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ, ὁ ὁποῖος ἐνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

Καὶ πλησιάζας πρὸς τὸν Τορρίδα, εἶδεν ὅτι ἡ κοίτη του ἐφράσσετο ἀπὸ πέτρας καὶ ἀπὸ ἄμμου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἔρρεον μόλις λεπτά τινὰ ρυάκια, εὐκολοδιάβατα.

— Θέλετε νὰ προχωρήσω καὶ νὰ ἐξετάσω τὰ κατατόπια; ἐπρότεινεν ὁ Βαλδέξ πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἐλλῶκ.

— Πήγαινε, Βαλδέξ! ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ προχωρήσῃς πολὺ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ εὐθὺς ἀμβειωθῆς ὅτι τὸ πέραμα εἶνε ἐλεύθερον.

Ὁ Βαλδέξ ἀνεχώρησε, καὶ μετὰ τινὰς στιγμῶν ἐξηφανίσθη εἰς τὴν καμπὴν τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ, ὁ Παῦλος, ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁ Γκόμος καὶ οἱ ναῦται ἀνέμενον ὄρθιοι καὶ συσσωματωμένοι παρὰ τὴν ὄχθην. Ὁ Γερμανὸς Πατέρν εἶχε καθίσει.

Ὅσον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἂν ἦτο, ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του.

Ὁ Γκόμος τότε ἠρώτησε :

— Διατί δὲν προχωροῦμεν;

— Ναί, διατί; . . . προσέθεσεν ὁ Παῦλος καὶ διατί ἐστείλατε ἐμπρὸς τὸν Βαλδέξ;

Ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ δὲν ἀπεκρίθη. Ἀπεπάσθη ἀπὸ τὸν ὄμιλον καὶ ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν ποταμὸν, διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ καλλίτερα τὴν ἀριστερὰν ὄχθην.

Παρήλθον πέντε λεπτά, — ἀπὸ τὰ λεπτά ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα φαίνονται μακρὰ ὡς ὥρα.

Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε τὸν Ἐλλῶκ.

— Διατί δὲν ἐρχεται ὁ Βαλδέξ; ἠρώτησε προσπαθὼν νὰ νάψωσιν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του!

— Δὲν θάρχησῃ ἠρκέσθη νὰ ποικριθῇ ὁ Ἐλλῶκ.

Καὶ ἄλλα πέντε λεπτά παρήλθον, ἐ-

πειτα ἄλλα πέντε . . . Κανείς δὲν ὠμίλει. . . Ὁ Βαλδέξ εἶχε καιρὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο. Ἐντούτοις δὲν ἤκουσαν καμμίαν κραυγὴν, τίποτε ἰκανὸν νὰ τοὺς ἀνησυχῆσῃ, νὰ τοὺς τρομάξῃ. . .

Ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ ἐδειξε μεγάλην ὑπομονήν, διότι ἐπερίμενε καὶ ἄλλα πέντε λεπτά.

Βεβαίως, ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος, τὸ ἴδιον θὰ ἦτο νὰ προχωρήσουν, τὸ ἴδιον νὰ μείνουν ἐκεῖ, τὸ ἴδιον νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ.

Ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἠκολούθησαν, χωρὶς νὰ τῷ κάμουν τὴν παραμικρὰν ἐρώτησιν. Ἐπρωχώρησαν κατὰ μήκος τῆς ὄχθης ἔως τριακόσια βήματα καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖθεν ἐπρέπε νὰ καταδοῦν εἰς τὸ πέραμα Φρασκαῆς.

Ὁ μικρὸς Ἰνδὸς προηγήθη ὀλίγα βήματα, καὶ ὀλισθήσας κατήλθε μέχρι τῶν πρώτων βράχων, τῶν βρεχομένων ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ἐξάφνα κραυγαὶ ἀντήχησαν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. Κουίθαι ἄγριοι, ἔως ἑκατόν, προσέτρεχον πανταχόθεν, ἐρίπτοντο εἰς τὸ πέραμα, ἐκράδαιναν τὰ ὄπλα των, ἀλαλάζοντες καὶ ἀπειλοῦντες. . .

Ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ δὲν ἐπρόφρασε νὰ μνησθῇ πυρεβολῶν. Ἀλλὰ τί ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἢ καραμβίνα του, ἢ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν καὶ ἢ τοῦ λοχίου Μαρσιάλης, τί ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν τὰ περίστροφα τῶν ναυτῶν, ἐναντίον τῆς ἑκατοντάδος τῶν Κουίθων, οἱ ὁποῖοι κατεῖχον καὶ ἀπέκλειον τὸ πέραμα Φρασκαῆς;

Ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ καὶ οἱ σύντροφοί του, περικυκλωθέντες ἀμέσως, δὲν ἦσαν πλέον εἰς θέσιν νὰ ποικριθῶν τὴν ἐπίθεσιν. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐπεφάνη καὶ ὁ Βαλδέξ, ἐν τῷ μέσῳ ὀμίλου ἐξηγριωμένων Κουίθων.

— Βαλδέξ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ.

— Αὐτοὶ οἱ κακούργοι μ' ἐπίασαν ἐστὴν παγίδα! . . . ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλιλιέττας.

— Καὶ μὲ ποιὸς ἔχομε νὰ κάμωμε; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Μὲ τὴν συμμορίαν τῶν Κουίθων. . . ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ.

— Καὶ μὲ τὸν ἀρχηγὸν της! προσέθεσε μία φωνὴ ἀπειλητικὴ.

Ἐνας ἄνθρωπος ἐστέκετο ὄρθιος ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἔχων πλησίον του τρεῖς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφαίνοντο Ἰνδοί.

— Ὁ Ζορρές! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ.

— Λέγε μὲ μὲ τὸνομά μου. . . ὁ Ἀλφανί!

— Ὁ Ἀλφανί! ἐπανελάθεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Καὶ τὸ βλέμμα του, ὅπως τὸ βλέμμα τοῦ Ἰακώβου Ἐλλῶκ, πλήρες τρόμου, ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ.

Ὁ Ζορρές ἦτο λοιπὸν ὁ Ἀλφανί, ὁ ὁποῖος εἶχε δραπετεῦσθαι ἀπὸ τὴν Κεῦ-νὴν μετὰ τρεῖς ἀκόμη καταδίκους, τοὺς συντρόφους του.

Ἀντικαταστήσας εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῶν Κουίθων τὸν πρῶν ἀρχηγὸν των Μίταν Σερράπια, φονευθέντα εἰς μίαν συμπλοκὴν μετὰ βενεζουελιανοῦ ἀποσπάσματος, ὁ Ἰσπανὸς διέσχισεν ἀπὸ ἐνὸς ἐτους καὶ πλέον τὴν ἔρημον.

Πρὸ πέντε ἡδὴ μηνῶν, — καθὼς εἶπομεν ἄλλοῦ, — οἱ Κουίθαι ἐσχεδίασαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς χώρας, τὰς πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὀρενόκου, ὅθεν εἶχον ἐκδιωχθῆ ὑπὸ τῶν κολομβιανῶν στρατευμάτων. Ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλεῖψουν τὰς ὄρεινὰς χώρας τῆς Ροραϊμας, ὁ νέος τῶν ἀρχηγῶν ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ. Ἐχωρήσθη λοιπὸν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ κατήλθε διὰ τῶν ἰσάνων μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, ἀφ' οὗ ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὸ κτήμα τῆς Καρίδας, ὅπου ὁ κ. Μανουὴλ Ἀσομψίων ἰσχυρίζετο εὐλόγως ὅτι τὸν εἶχεν ἰδῆ. . .

Εἰς τὸν Ἁγίον Φερνάνδον ἀνέμενον εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου, ὅταν τὰ πλοίαρια Γαλιλιέττα καὶ Μορίσκη ἠτοιμάσθησαν νὰ νάχωρῶσιν διὰ τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Ὁ Ἀλφανί, — ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον πάντοτε Ζορρές, — προφασισθεὶς ὅτι ἐπιθυμῆ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Μονήν, ἐπρότεινεν εἰς τὸν Βαλδέξ νὰ τον παραλάβῃ ὡς ναύτην, καὶ καθὼς γνωρίζομεν ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ, πρὸς δυστυχίαν τῶν ἐπιβατῶν. . .

Ὀὕτως ὁ Ἀλφανί, ἐν ᾧ εἶχε τὴν πιθανότητα ὅτι θὰ ἐπανεῦρισκε τοὺς Κουίθους του, θὰ ἱκανοποιεῖ συγχρόνως καὶ τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ἔτρεφε κατὰ τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ. Διότι εἶχε μάθῃ ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ταξιδεύον διὰ τῆς Γαλιλιέττας μετὰ τοῦ λοχίου Μαρσιάλης, ἀνεζήτηε τὸν πατέρα του, τοῦ ὁποῖου ἡ πρὸ τοῦ Κακουροδικεῖου κατὰ τῆσιν εἶχε προκαλέσῃ τὴν καταδίκεν τοῦ Ἀλφανί εἰς ἰσόδια καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ τὴν ἀποστολὴν του εἰς Κεῦ-έννην.

Δὲν ἦτο λοιπὸν ματαδικὴ ἢ εὐκαιρία διὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ παιδίον τοῦτο, — ἴσως δὲ καὶ τὸν συνταγματάρχην τὸν Ἰσπανὸν, ἂν εὕρισκε τὰ ἴχνη του εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν, — καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἐκδικηθῆ κατὰ τοῦ υἱοῦ, ἐλλείψει τοῦ πατρὸς; . . .

Τὰ λοιπὰ τα γνωρίζομεν. Συναντηθεὶς μ' ἓνα ἐκ τῶν ὁπαδῶν του τὴν νύκτα ἐκείνην ποῦ ἔμεινε ἐξω, εἰς τὴν

Γιανάμαν, ὁ Ἀλφανί ἐδραπέτευσε, μόλις τὰ πλοίαρια ἔφθασαν εἰς τὸ Μωνοῦάρ. Ἐπειτα, φονεύσας τὸν Ἰνδόν, ὁ ὁποῖος ἠρνεῖτο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός, ἐβάδισε κατὰ μήκος τοῦ Τορρίδα, διήλθε τὸ πέραμα Φρασκαῆς καὶ ἠνώθη μετὰ τὴν συμμορίαν του.

Τώρα, ὁ Ἰάκωβος Ἐλλῶκ καὶ οἱ σύντροφοί του εὕρισκοντο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος ἐσχεδίαζε νὰ καταλάβῃ τὰ πλοίαρια, τὰ αναμένοντα τὴν ἐπιστροφὴν των εἰς τὸν Ὀρενόκου.

Ὁ υἱός, ἢ μᾶλλον ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του!

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΥΡΕΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 359)

Ἄλλ' ἡ βασίλισσα ἦτο πολὺ ἐξυπνη γυναῖκα, καὶ δὲν ἐξέλεγε μόνον νὰ πηγαί-νῃ μετὰ τὴν ἄμαξαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πράγματα.

Ἐπῆρε τὸ χρυσὸ της φαλίδι, ἐκοψε ἐν κομμάτι μεταξωτοῦ καὶ ἔραψε μίαν εὐμορφὴν τσεπίτσα. Τὴν ἐγέμισε μετὰ καλαμπόκια, τὴν ἔδεσεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν βασιλοπούλα καὶ ἔκαμε μίαν μικρὰν τρύπαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν τὰ καλαμπόκια θὰ ἐχύνοντο εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπήγαγε ἡ βασιλοπούλα.

Τὴν νύκτα, ὁ σκύλος ἐπατήθη, ἐπῆρε τὴν βασιλοπούλα εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὸν στρατιώτην. Οὗτος τὴν ἠγάπα τόσο πολὺ, ὥστε ἤθελε νὰ ἦτο βασιλόπουλο καὶ αὐτὸς διὰ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα.

Τὰ καλαμπόκια εἶχαν πέσῃ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ παλάτι ἔως εἰς τὴν θύραν τοῦ στρατιώτου ὁ σκύλος δὲν τὸ ἐνόησε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἔμαθαν εὐκόλως ποῦ ἐπῆγεν ἡ κόρη των. Συνέλαβαν τὸν στρατιώτην καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἦτο κλεισμένος ἐκεῖ μέσα. Τὴν νύκτα! τί μελαγχολία! Καὶ ὡς νὰ μὴν ἔφθαναν αὐτὰ, ἦλθαν καὶ τοὺς εἶπαν: Αὐριο θὰ σε κρεμάσουν! Δὲν ἦτο καλὴ εἰδήσις αὕτη, καὶ ὁ δυστυχὴς εἶχε λησμονήσῃ καὶ τὸ πνεῦμα του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἶδε, μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ παραθύρου, πλήθος πολὺ, τὸ ὁποῖον ἐπήγαγε μαζευμένον ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ τον κρεμάσουν.

Ὅλοι ἔτρεχον ἓνας μαθητὴς μάλιστα ὑποδηματοποιεῖς, μετὰ τὴν ποδιά του καὶ τὰς παντοφλῆς του, ἔτρεχε τόσο πολὺ, ὥστε μία ἀπὸ τὰς παντοφλῆς του ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ πόδι του καὶ ἐπῆγε κ' ἐκτύπησε ἀκριβῶς εἰς τὸν τοῖχον, ὅπισθεν ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκάλθητο ὁ στρατιώτης καὶ ἔβλεπε μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα.

— Αἶ, παπουτσὴ, μὴ βιάζεσαι δὲ τό-

σον, τῷ ἐφώνησεν ὁ στρατιώτης, χωρὶς ἐμένα τίποτα δὲν θὰ γίνῃ. Ἀλλὰ ἂν θέλῃς νὰ τρέξῃς ἔως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἐκαθήμην, καὶ νὰ ζητήσῃς τὸ τσακμάκι μου θὰ σοὺ δώσω εἴκοσι λεπτά. Ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ τρέχῃς.

Ὁ μαθητὴς τοῦ ὑποδηματοποιεῖ, ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὰ εἴκοσι λεπτά, καὶ ἐπέταξε ὡς ἂν πουλί, εὖρε τὸ πνεῦμα, τὸ ἐδῶκεν εἰς τὸν στρατιώτην καὶ — τώρα θ' ἀκούσεις!

Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἶχαν στήσῃ μίαν μεγάλην κρεμίδα, τρίγυρῶ εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν στρατιῶται καὶ περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδες ἄνθρωποι. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς ἓνα μεγαλοπρεπῆ θρόνον ἀντικρὺ ὁ δικαστὴς καὶ ὁ δὸν τοῦ συμβουλίου. — Ὁ στρατιώτης ἦτο πλέον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας, θὰ τοῦ ἐπερνοῦσαν τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαϊκόν ἐξήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιβῇ τὴν τελευταίαν του ἐπιθυμίαν. Εἶνε συνήθεια, εἶπε, νὰ δίδουν αὐτὴν τὴν χάριν εἰς τὸν κατὰ δίκον ὁ ὁποῖος πρόκειται ν' ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγας στιγμῶν. Εἶπε λοιπὸν ὅτι ἐπέθυμε νὰ πιῇ ἓνα τσιγάρον, τὸ τελευταῖόν του. Ὁ βασιλεὺς δὲν εἰμποροῦσε νὰ του ἀρνήθῃ αὐτὴν τὴν χάριν. Λοιπὸν ὁ στρατιώτης ἐπῆρε τὸ πνεῦμα του καὶ ἐκτύπησε ἓν, δύο, τρία! Ὡ! νὰ καὶ οἱ τρεῖς σκύλοι φανερόντο ἐξάφνα! ἐκεῖνός σου εἶχε μάτια μεγάλα ὡς ἂν φιλιτζάνια τσαϊοῦ, ἐκεῖνός σου τα εἶχε πλατεῖα ὡς ἂν τροχὸς ἀμάξης, καὶ ἐκεῖνός σου τα εἶχε χονδρὰ ὡς ἂν πύργου ὀλοστρογγυλο.

— Βοηθῆστέ με γιατί με κρεμοῦν! ἐφώνησε ὁ στρατιώτης.

Τότε οἱ σκύλοι ὤρμησαν ἐπάνω εἰς τὸν δικαστὴν καὶ εἰς τὸ συμβούλιον, ἐπῆραν τὸν ἓνα ἀπὸ τὸ πόδι, τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν μύτη, καὶ τοὺς ἐτίναξαν τόσο ὕψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, ὥστε ἔπεσαν κάτω χίλια κομμάτια.

«Δὲν θέλω!» εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἄλλ' ὁ χονδρότερος σκύλος τὸν ἐπῆρε μαζί μετὰ τὴν βασίλισσα καὶ τοὺς ἐτίναξαν ὕψηλὰ ὡς ἂν τοὺς ἄλλους. Οἱ στρατιῶται ἐτρόμαξαν, καὶ τὸ πλῆθος ἐφώνησε: «Στρατιώτη, θὰ γίνῃς βασιλεὺς μας, καὶ θὰ πάρῃς γυναῖκα τὴν ὡραία βασιλοπούλα».

Καὶ ὁ στρατιώτης ἐκάθηντο εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ βασιλέως οἱ τρεῖς σκύλοι ἔχοντες ἐμπρὸς καὶ ἐφώνησαν: Οὐρρά! Οἱ μάγκες ἐσφύριζαν μετὰ τὰ δάκτυλά των, καὶ οἱ στρατιῶται παρουσίαζον ὄπλα. Ἡ βασιλοπούλα ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ χάλκινο παλάτι καὶ ἔγινε βασίλισσα.

Ὁ γάμος ἐβάσταξεν οὕτω ἡμέρας εἶχαν προσκαλέσῃ καὶ τοὺς τρεῖς σκύλους, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ τραπέζι πρὸ πάντων, ἄνοιξαν μεγάλα, θεόρατα τὰ μάτια τους.

(Andersen) ΔΙΜΥΔΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Πρός έγγραφην συνδρομητών εις την Διάπλασιν διά τὸ ἔτος 1902.

ΞΑΚΙΣ ἐγγάζη τις νέον συνδρομητήν εις τὴν «Διάπλασιν», ἐπεκράτησε νὰ λέγωμεν ὅτι ξεσπαθώβει.

Κατ' ἔτος γίνεται ξεσπαθώμα. Κατ' ἔτος οἱ φίλοι μας, οἱ μόνοι κατάλληλοι διὰ νὰ διαδίδουν τὴν ἰδέαν τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ προσηλυτίζουσιν καὶ ἄλλα μέλη εις τὴν μεγάλην πνευματικὴν μας οἰκογένειαν, — οἱ φίλοι μας, λέγω, ἀντιλαμβάνόμενοι τοῦτο καὶ ὡς καθήκον, ἐνεργοῦν

μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ ἐγγράφουν νέους συνδρομητάς. Ἀμιλλῶνται μάλιστα μεταξὺ των, ποῖος νὰ ἐγγράψῃ τοὺς περισσότερους. Κατ' ἔτος λοιπὸν ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ μας αὐξάνει, καὶ ἡ αὐξησις αὕτη συντελεῖ τὰ μέγιστα εις τὴν βελτίωσιν καὶ καταφανῆ αὐτοῦ πρόδοον.

Ἄρα, οἱ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐγγράφοντες νέους συνδρομητάς, οἱ ξεσπαθώβοντες δηλαδή, προσφέρουσιν μεγάλην ἐκδούλευσιν, ὅχι μόνον πρὸς ἐκείνους τοὺς οὐσίους ἐγγράφον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ὀλομέλειαν τῶν συναδέλφων των, — πρὸς τὴν οἰκογένειαν ἐν γένει, — μίαν ἐκδούλευσιν ἀξίαν παντὸς ἐπαίνου, τιμῆς καὶ ἐνθαρρύνσεως.

Εἶπα, ὅτι οἱ φίλοι μου ἀμιλλῶνται μεταξὺ των ποῖος νὰ ἐγγράψῃ τοὺς περισσότερους συνδρομητάς. Καὶ ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν ὥραιάν καὶ εὐγενῆ αὕτην ἀμιλλαν, ἀπεφάσισα νὰ προκηρῶξω φέτος ἓνα **Ἐκτακτὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος**, ὁ ὁποῖος νὰ καταρῆγῃ μὲν τοὺς παλαιούς ἄρους τοῦ Ξεσπαθώματος, — Γραμματῖα Δώρου καὶ λοιπά, τὰ ὁποῖα μοῦ φαίνονται πλέον ἀνεπαρκῆ, — νὰ συντείνῃ δὲ διὰ νέων ὄρων, πληρεστεράων καὶ δικαιότερων εις τὴν αὐξησιν τοῦ Ξεσπαθώματος, καὶ συνεπῶς εις τὴν τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ μας, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀσφαλῶς μία σημαντικὴ αὐξησις τῆς κυκλοφορίας του.

Οἱ ὄροι τοῦ Ἐκτακτοῦ αὐτοῦ Διαγωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μίαν τῶν καινοτομιῶν τοῦ 1902, εἶνε οἱ ἑξῆς :

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομητής, ἢ συνδρομητριά τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς του διὰ τὸ ἔτος 1902 ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Β'. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράψῃ τις νέους συνδρομητάς, δύναται νὰ στέλλῃ τὰ ὀνόματά των μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των, ἀπ' εὐθείας εις τὸ Γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

Γ'. — Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ

Ξεσπαθώματος, ἀν' ἡ συνδρομὴ των φθάσῃ εις τὸ Γραφεῖόν μου μὲχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ ἔχουν ὅλα τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια, τὰ προκηρυχθέντα διὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως».

Δ'. — Τὰ βραβεῖα θάβονεμηθοῦν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγράψῃ τοὺς περισσότερους νέους συνδρομητάς μὲχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1902, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον :

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας, ὅσοι ἀπὸ σήμερον μὲχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μίαν εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, περισσότερους τῶν δέκα νέους συνδρομητάς διὰ τὸ ἔτος 1902.

Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Διαπλάσει ἡ εἰκὼν των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποῖαν θὰ μας στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσότερους, θὰ ἀνακηρυχθῇ κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

Ἐκτὸς τῆς δημοσίευσως τῶν εἰκόνων των, εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως βραβεῖου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας ἐκδομένων, εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηναϊκοῦ Βιβλιοπωλείου — κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ πρὸν τῶν νέων συνδρομητῶν τοὺς ὁποῖους ἐνέγραψεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογισθῇ δύο φράγκα κατὰ συνδρομῆν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης φρ. 1,50. (π. χ. — ὁ ἐγγράψας 15 συνδρομητάς, ἐὰν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας 30 φράγκων (2 X 15=30), ἐὰν δὲ εἶνε ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 22,50 (1,50 X 15=22,50).

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν βιβλίων τῶν ἐξ ἄλλων βιβλιοπωλείων προερχομένων θὰ εἶνε εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος, τῶν δὲ ἐκ τοῦ Γραφείου μας εἰς βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ σήμερον μὲχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μίαν εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, ἓνα ἕως δέκα νέους συνδρομητάς διὰ τὸ ἔτος 1902.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποῖαν θὰ μας στείλουν, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ τοὺς περισσότερους συνδρομητάς. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχη ἐγγράψῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν μὲ ἓνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων ὅσοι δήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τοὺτους ἐπίσης θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἑως καὶ εἰς τοὺς τῆς 1ης τάξεως, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι, ὁ μὲν ἐγγράψας τοὺς περισσότερους συνδρομητάς θὰ ὑπολογισθῇ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομῆν, οἱ δὲ ἄλλοι φρ. 1,25.

Ὅλων τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθῶσι μετ' ἐπαίνου τὰ ὀνόματα, καὶ θὰ λάβουν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας μόνον ἐκδομένων, ὑπολογίζοντες ἐν φράγκον κατὰ συνδρομῆν.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ ὄροι τοῦ νέου μας Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀγαπητοὶ μου

φίλοι, κινούμενοι ὄχι βέβαια μόνον ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ βραβεῖου, ἀλλὰ προπάντων ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐργάζονται ὑπὲρ εὐγενοῦς σχολοῦ, συντελοῦντες εἰς τὴν ἐξάπλωσιν καὶ εἰς τὴν πρόδοον τοῦ περιοδικοῦ μας. Οὗτω δὲ πράττοντες, θὰ ἔχουν ὄχι μόνον τὴν ἰδικὴν μου εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους θὰ ἐγγράψουν, καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν συναδέλφων των.

Ἀγγελίας τοῦ 1902, εἰδικῶς διὰ τὸ Ξεσπαθώμα, θὰ στείλω λίαν προσεχῶς εἰς τοὺς φίλους μου ὄλους. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι εἴμπορεῖτε νὰρχίσετε ἀπὸ τώρα τὰς ἐνεργείας σας καὶ νὰ ἐγγράφετε νέους συνδρομητάς, διότι, — ὅπως κάλλιστα γνωρίζετε, — πρὸς τοῦτο δὲν εἶνε καὶ ἀπαραίτητος ἡ Ἀγγελία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1900

Ἐλθε καὶ ἡ Διαλογὴ τῶν Εὐσημῶν, τῶν ἀπονεμηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1900, — εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐδοθήσαν οἱ ὄλοι ἐκείνοι φίλοι μου, οἱ ἀποστειλάντες ἀξιοπαίτως τὴν Σημείωσιν τῶν Εὐσημῶν των, καθὼς τοὺς εἶχα παρακαλέσῃ, — καὶ ἰδοὺ σήμερον τὰποτελέσματα :

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Θεραπειῆς τῶν Μουσῶν (ἔλαβεν Εὐσημα 56.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐθνικός Ὕμνος, 52. — Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, 50.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Λυσόχαρτον, 49. — Συμνησούλα, 42. — Ἀγγορολογιώτατος, 40.

ΕΒΑΙΝΟΣ : Σοφὸς Πιττακὸς, 35. — Ἀταβῆριον Ρόδου, 33. — Θεαγένης, 31. — Λοξίας, 30. — Ἐρυσθὴν Νέφος, 20. — Κόδρος, 27. — Ἐλληνοπούλα, 25. — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, 27. — Κινέζος Αἴ, 25. — Ὀλκίς ὁ Γριπεύς, 24. — Κεραυνός, 24. — Ζωγράφος Φλόξ, 23. — Γρυνιάρα, 23. — Ζουλέικα, 22. — Γουλιέλμος Τέλος, 22. — Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, 22. — Ἐξόριστος Ἀρματωλός, 21. — Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν, 20. — Ταρταρίνος τῆς Ταρρασκῶνης, 20. — Ρόδον τῆς Αὐγῆς, 20.

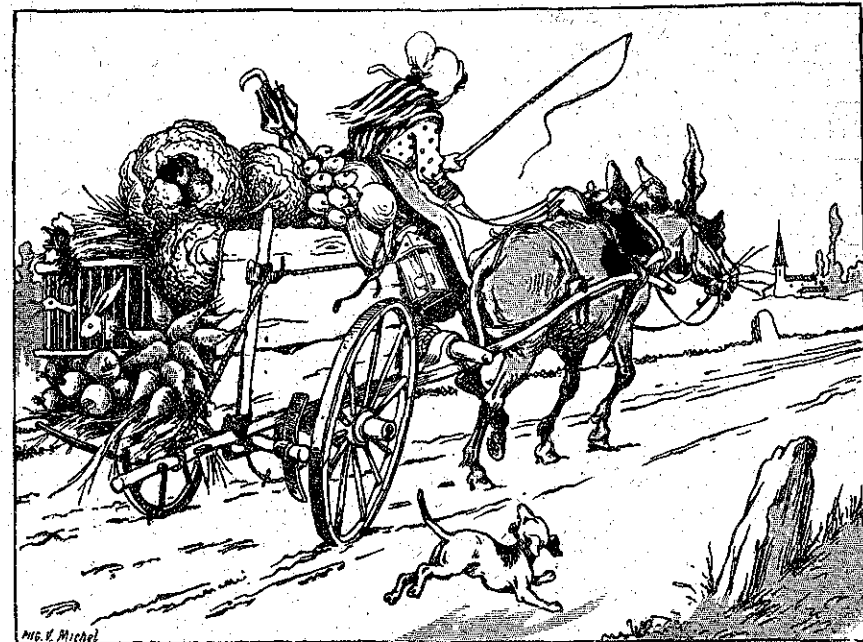
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Αὐγερινός, 19. — Καταρομάλλω, 19. — Μενεξεδένια, 19. — Χιονοσκεπὴς Δίψη, 19. — Ἀστροποταμίτης, 19. — Γατάνης, 18. — Ἀπόγονος τοῦ Χάση, 18. — Διαφευθεῖσα Ἐλίς, 18. — Μικρὰ Δεσποινίς, 17. — Ναυτόπαις, 16. — Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 16. — Ζωγράφος Θαλασσινός, 16. — Ἀρταγιάν, 18. — Πικραμένη Καρδούλα, 15. — Τάνταλος, 15. — Κόκκυξ τῶν Τεμπῶν, 15. — Φλοῖσθος τοῦ Εὐδαίονου, 14. — Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, 13. — Ἐνα Χιωτάκι, 13. — Σιωπηλὴ Νύξ, 13. — Μικρὸς Ἀθηναῖος, 13. — Μαῦρος τῆς Βενετίας, 12. — Μπάρμ-Μπρῦρ, 12. — Δίχρωμος Φούξια, 12. — Αὔρα τῆς Κερκυρας, 12. — Δημόσιος Βόλου, 11. — Φάλαξ τῶν Δατῶν, 11. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 11. — Πειραιτικὴ Αὔρα, 11. — Φιλόπατρις Ἰάς, 11. — Νοσταλγὸς Ἕλλη, 11. — Καυκασία, 11. — Ὀρίων, 10. — Ὀραία Ἀπειρανθός, 10. — Χαλὸς Διάβολος, 10. — Χαιτωπούλα, 10. — Φοῖβος, 10. — Σῦρε κ' Ἐλα, 10. — Μούσα τῆς Ἀστρονομίας, 10. — Μονογενής, 10. — Καρδία ὑπὸ Πέτρον, 10. — Κωνσταντῖνος Ἀγγελίδης, 10. — Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης, 10. — Ἀρχηγὸς τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν, 10. — Εὐθύμος Ναυτής, 10. — Ἡπειρώτης, 10. — Ὀδισσεύς ὁ Ἰθακήσιος, 10.

Τοὺς λαβόντας Εὐσημα κάτω τῶν 10 δὲν ἀναγῶρω, ἐπειδὴ εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν ἐπάρχει χώρος. Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ἐκλέξουν τὰ δῶρά των, συμφώνως πρὸς τὸ Ε'. Κεφάλαιον τῶν Ὁδηγῶν τὴν δὲ Θεραπειάδα τῶν Μουσῶν νὰ στείλῃ καὶ τὴν φωτογραφίαν τῆς πρὸς δημοσίευσιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιῶ ἐκοιμῶντο ἤσυχα-ἤσυχα, μιά γρη῏ ἐμβῆκε ἄτὸν λαχανόκηπον, ἐκόψε τὸ λάχανό τους, τὸ ἐφόρτωσε ἔστω ἀμάξι τῆς, μαζί μὲ πολλὰ ἄλλα, κ' ἐτράβηξε ἴσια ἔστην ἀγορὰ, γιὰ νὰ τα πωλῆσῃ.

Τὸ πρῶτὶ, μιά καλὴ γυναῖκα ἐπῆγε ἔστην ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνῆσῃ. Βλέπει τὰ ὥραια λάχανα τῆς γρη῏ς, κ' ἐπειδὴ τῆς ἄρεσε πολὺ ἡ λαχανόσουπα, ἀπεφάσισε νὰγοράσῃ ἓνα — τὸ πειδὸ μεγάλο.

Τὸ πειδὸ μεγάλο ἔτυχε νὰ εἶνε τὸ λάχανο, ποῦ εἶχε μέσα τὰ δύο παιδάκια. Τὸ ἀγόρασε λοιπὸν καὶ μὲ χαρὰ τὸ ἐπῆρε ἔστω σπῖτι τῆς.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΕΥΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια.)

Ἡ Ἐρμάνη διέσχισε τὴν αἰθουσαν, καὶ πλησιάσασα τὸν παιδαγωγόν, τῷ εἶπε μὲ τὸν σεβασμὸν, τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν καλὸν τῆς σύμβουλον :

— Συγγνώμη, Δὸν Ἰουστῆνε. Θὰ παθετὸς, ὅτι παθαίνου ὄλοι οἱ καλοί, ὅταν παραδίδονται ἀνευ ὄρων. Ἀλλὰ πρῶτα, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε καὶ νὰ ἀναγνώριστε ὅτι μοῦ ὀφείλετε μίαν χάριν.

— Τὸ ἀναγνώριζω, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Ἰουστῆνης μειδιῶν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι το

εἶχα λησμονήσῃ ἀλλὰ θὰ ἦτο ἡμιστὰ ἐντιμὸν ἐκ μέρους μου νὰρνηθῶ τὴν ὀφειλὴν μου. . . . Λοιπὸν, μὲ τί νόμισμα ὀφείλω νὰ σὰς τὴν πληρώσω, δεσποινίς Ἐρμάνη;

— Ἄ, ἤξεύρω ὅτι εἶνε παράξενη ἡ θυσία, τὴν ὁποῖαν θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν σοφώτερον ἀνθρώπον τοῦ κόσμου, νὰ προσποιηθῇ τὸν ἡλίθιον. Καὶ ὅμως αὕτη τὴν θυσίαν θὰ σὰς τὴν ζητήσω, Δὸν Ἰουστῆνε, δι' ὅσον καιρὸν θὰ μείνῃ ὁ κύριος Ὀρδερίκος Γουλιέρμος εἰς τὸ Βέρναζον.

— Ἀλλὰ διὰ τί; πρὸς ποῖον σκοπὸν; — Ἴδου διατί. Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι, ἔταν ὁ κύριος Ὀρδερίκος παρέδωκε τὰς περ-

